

Hlasy ze záhrobí

Je možné, aby živí hovořili s mrtvými?

Radim Passer

15. Radim Passer

Hlasy ze záhrobí Je možné, aby živí hovořili s mrtvými?

Milé dámy a milí pánové, přeji vám všem dobrý večer. Věřím, že Boží slovo je mocné a bude zaznívat i tohoto večera. Dnešní téma je velmi zajímavé na jedné straně, ale také závažné. Hlasy ze záhrobí, je možné, aby živí hovořili s mrtvými? Ale chtěl bych vás nejdříve pozdravit tím pozdravem, který vždycky zde zaznívá, tím křesťanským pozdravem, milost vám a pokoj od Boha našeho Otce. Takže to vám přeji. A protože budeme otevírat Boží slovo, chceme se na začátek společně pomodlit.

Modlitba:

Pane Bože, my ti děkujeme za dnešní večer. Děkujeme ti za to, že také i dnes budeme moci odhalovat jedno z důležitých témat. Pane Bože, my tě prosíme o moudrost, o to, abychom to správně pochopili. Tys nám dal své slovo a ty nás v něm na mnohé věci upozorňuješ a já ti děkuji, že tvé slovo i v těchto otázkách je jasné. Prosím tě, požehnej nám všem. Děkuji ti, že na tebe se můžeme obracet se vším, co máme na srdci. Tobě chceme vzdát čest i chválu v Ježíši Kristu. Amen.

Protože dnešní téma úzce navazuje na to včerejší, je třeba, abychom si některé věci zopakovali. Každé náboženství touží po nesmrtelnosti. Dokonce každé -ismy mají tu nesmrtelnost. I ateismus hovoří o nesmrtelnosti. Kdybych tady měl nakreslit jakýsi graf, tak potom to ateismus řeší tak, že člověk se narodí, nějakou dobu žije, ta doba samozřejmě není stejná u všech lidí, je různá, a pak umírá. A konec. Ale řekněte mi, kde je ta nesmrtelnost? Nás učili ve škole, že člověk je věčný ve svém díle a v práci. Je pravdou, že někdo poznamenal, že by se to lépe hodilo pro koně, než pro člověka, ale tak to bylo, takhle se to učí.

Potom tu máme jiný pohled na nesmrtelnost. Jsou to především východní náboženství. Ti učí, že když se člověk narodí, tak také žije nějakou dobu, pak umírá, ale to není ve skutečnosti smrt, ale reinkarnace, převtělení buď okamžité nebo v jakémsi časovém sledu, a to buď do nižších tvorů nebo do vyšších tvorů, může to být třeba zajíc, či pavouk nebo to může být nějaká kráva, či cokoliv jiného anebo zase po nějakém čase se může znovu narodit jako dítě.

Pak zde máme ještě všeobecný křesťanský pohled. Jak se na nesmrtelnost dívají většinou křesťané. Na otázku: „Co je po smrti?“ Člověk se narodí, potom žije nějaký čas a umírá. Ale ve skutečnosti ten život pokračuje v tzv. nesmrtelné duši, která nemá tvar, ale ta duše vnímá, vidí, slyší, cítí, může nějakým způsobem komunikovat a podle toho, jak člověk žil, ta duše odchází buď do nebe, do očištnice nebo do pekla. To je velmi rozšířený křesťanský pohled.

Jaký je však biblický pohled? A tady si ukážeme některé biblické texty. „**Odchází duch jejich, navracejí se do země své, v tentýž den mizejí myšlení jejich Ž. 146:4.** Bible říká, že smrt je opakem stvoření, protože když stvořil Bůh člověka, tak vzal prach, vzal hmotu, vdechl do něj dech života a člověk se stal živým tvorem – duší živou. Při smrti odchází dech života, to dchnutí zpět k Bohu, tělo jde do země a mizí myšlení jejich. Když člověk zemře, tak přestane myslet. „**Živí totiž vědí, že zemrou, mrtví nevědí zhola nic... jejich památka je zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávist i závist zahynula.“ Kaz. 9:5-6.** Všimněte si, mrtví nevědí nic. Ale aby to bylo ještě zdůrazněné, tak Boží slovo říká, že nevědí zhola nic. Tak nejenom že končí myšlení, ale končí také vědomí, protože nevědí nic. A dokonce končí i vztahy, protože končí jejich láska i jejich nenávist a možná jako poslední končí také i závist. „**Nebo mrtví nevzpomínají na tebe, v hrobě kdo tě bude oslavovat?“ Ž. 6:5.** Mrtví nemají paměť. Nejen že nemají myšlení, nemají vědomí, ale nemají ani žádnou paměť. Nevzpomínají. Nemohou ani oslavovat. A to říká i další text: „**Mrtví nechválí už Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha.“ Ž. 115:17.** Člověk, když umírá, tak skončilo jeho myšlení, skončilo jeho vědomí, skončili jeho vztahy, láska, nenávist, závist, skončila jeho paměť a nemůže už ani chválit Pána Boha.

Jak věřil Ježíš Kristus, co je po smrti nebo jak věřili jeho blízcí, přátelé? Máme krásný příběh o naději. My ho známe pod názvem Vzkříšení Lazara. Připomeňme si ty nejdůležitější věty z tohoto příběhu. „**Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě... Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Jan 11:17.20-21.** Jaká bolest vyjádřená. Kolikrát se tato věta už opakovala na tomto světě? Pane Bože, kdybys byl zde, nebyl by zemřel můj muž, má milá, moje dítě, moje maminka. Kde jsi byl, Pane Bože? Marta říká to samé. Kdybys byl tady, tak by můj bratr nezemřel. Co na to Ježíš Kristus? „**Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Jan 11:23-24.** Ježíš neříká, tvůj bratr žije v jiné podobě. Ne. Ale tvůj bratr vstane. A jak tomu věřila Marta? Podle toho jak odpověděla je vidět, že věřila na vzkříšení v poslední den. Marta věřila, že v poslední den, kdy Ježíš Kristus podruhé přijde na tuto zemi, tak nastane vzkříšení a znovu se setká

potom s Lazarem. A „Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane.“ Jan 11:25-27. To je silné prohlášení. Mohl ho učinit jedině Bůh. A Ježíš je Bohem, protože on říká: „Já jsme vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ Jan 11:25-26. Jinými slovy. On umře, ale to nebude smrt navěky, protože bude vzkříšení. A potom dodává: „Věříš tomu?“ Věříte tomu, co říká Ježíš Kristus? To není jen otázka Martě, ale tuto otázku staví Ježíš Kristus také nám. Věříte tomu? Měli bychom odpovědět tak, jak odpověděla Marta. „Ano, Pane.“

Aby Ježíš nám všem dokázal, že má tu moc vzkříšení, pak ten příběh pokračuje dál, a to je ta úžasná naděje, kterou my máme. „Ježíš znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého, Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit? Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel...“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář měl zahalenou šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít.“ Jan 11:38-44. To je zpráva o našem mocném Spasiteli. Jestliže Ježíš Kristus dokáže vzkřísit člověka po čtyřech dnech, tak Ježíš Kristus ho dokáže vzkřísit po roce, po 10 letech, po 100 letech i po 1000 letech. Pro Ježíše Krista to skutečně není problém. Někteří lidé se mě ptají: „Pane kazateli, prosím vás, jak to Ježíš Kristus udělá, to vzkříšení? To bude sbírat někde ty kostičky a bude to dávat dohromady? Vždyť z toho člověka už moc toho nezůstane.“ Uvádím někdy možná trochu naivní příklad, ale možná nám v něčem pomůže. Představme si, že tu máme elektrárnu, třeba Opatovice. My dokážeme tu elektrárnu zaměřit. My dokážeme vzít veškeré informace o této elektrárně, dokážeme tyto informace pak vložit do počítače. A tak máme ve skutečnosti elektrárnu, ale máme také veškeré informace a zaměřenou elektrárnu v počítači. Pak předpokládejme, že tu elektrárnu necháme celou zbořit. Z té elektrárny nic nezůstane. A za nějakých 50 let si někdo řekne: „Já postavím tu stejnou elektrárnu.“ Je to možné? Je to v lidských silách? Je. Proč? Protože má uchované veškeré informace. A jestliže on vezme tyto informace, tak může podle těchto informací postavit stejnou elektrárnu, která bude vyrábět stejný elektrický proud a bude stejně vypadat a bude stejně sloužit. Pán Bůh je daleko, daleko, daleko mocnější než jsme my, lidé. A jestliže nám dnes lékařská věda říká, že už něco dovede přečíst, jaké máme informace, tak v Bibli máme zajímavý text. A pro mě je vždy velkou nadějí. „Zemřeli jste, ale váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.“ Kol. 3:3-4. Lidé na vás zapomenou, ale ty

informace o vás jsou skryty v Bohu. Bůh na vás nezapomene. A pak je velké zaslíbení, že až se ukáže Kristus, tehdy i náš život se ukáže s ním ve slávě. Pro Pána Boha, pro toho, kdo je Stvořitelem člověka, není problém, aby ho znovu povolal k životu.

Jaké nebezpečí ale přináší, když člověk věří, že po smrti existuje nějaké vědomí, že člověk vlastně neumírá, ale že pokračuje v nějaké formě života? V čem je to nebezpečné? Proč věnujeme tolik času té otázce: „Co je po smrti?“ Je zde totiž velké nebezpečí podvodu. A to, co bych chtěl prvně uvést je spiritismus. Pravděpodobně jsme všichni slyšeli o spiritistických seancích, při kterých lidé sedí kolem stolu, drží se za ruce a všichni s přesvědčením čekají na reakci ze záhrobí. Spiritisté totiž věří, že lidské tělo umírá ale duše člověka po smrti přežívá a je možné ji nějakým způsobem vyvolat a komunikovat s ní. A tak pozvou mezi sebe médium, které spojení zprostředkuje. Zajímavé je také, že vyvolané hlasy určených osob ze záhrobí mají stejné zabarvení hlasu a odpovídají některým dalším charakteristikám zemřelého. Dokáží sdělit i informace, o kterých nikdo jiný neví, než jenom ten, který s ním komunikuje. A tak celý spiritismus staví na myšlence, že mrtví mají nějaké vědomí, se kterým je možné později navázat kontakt. Jak jsme si ale ukázali, Bible nic takového neříká. Z jakých pramenů tedy čerpá spiritismus, když ne z Bible? Proč se dokonce i někteří křesťané stali spiritisty? Odkud se bere víra, že člověk žije po smrti? V 1. Janově listě je jakési varování. „**Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha, neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa.**“ 1. Jan 4:1. Nevěřte každým duchům, zkoumejte duchy, protože ne všechny nadpřirozené věci pocházejí od Boha. Oni totiž mohou pocházet ještě i z jiného zdroje. A tak Bible nám říká: „Zkoumejte, kdo je za tím, kdo je původcem toho všeho.“ Další důležité poselství nacházíme u apoštola Pavla. „**Duch vysloveně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami.**“ 1. Tim. 4:1. Co přesně pokládá Bible za démonskou nauku v souvislosti s fenoménem smrti? Když první kontakt se zesnulými Bible připouští až ve chvíli, kdy bude vzkříšení. To je ta naděje. Nermuť se, protože člověk bude vzkříšen při druhém příchodu a tam bude to shledání jedni s druhými. Žádné možnosti komunikace s mrtvými do té doby nepřichází podle Bible v úvahu. „**Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já jej vzkřísím v poslední den.**“ Jan 6:40. Já chci, aby každý mohl obdržet život věčný, ale kdy ho obdrží? Až jej vzkřísím v poslední den. Protože Pán Bůh ví, že smrt je pro nás velmi těžkou kapitolou, zanechal nám řadu velmi povzbudivých zaslíbení. Ale ani jedno z nich se netýká spiritistických možností.

Třeba toto zaslíbení: „**Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby**

tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.... abyste i vy byli, kde jsme já.“ Jan 14:1-3. Ne, v nebi není málo místa, ale je tam místo pro každého. Z Boží strany je uděláno všechno pro nás. On nám připravuje místo. On chce, abychom byli s ním v nebi. A tak záleží jen na člověku, jak na tuto výzvu Bohu odpoví. Podobné poselství čteme i u apoštola Pavla: „**Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději.**“ 1. Tes. 4:13. To znamená, že my máme naději, jestliže někdo umírá nebo když my budeme umírat. Máme naději jakou? Není to naděje, že po smrti budeme moci nějakým způsobem komunikovat se živými. Problém odloučení mrtvých a živých Pavel neřeší spiritistickými cestami, ale je to v naději na očekávaný příchod Ježíše Krista, který bude doprovázen vzkříšením mrtvých, kteří zesnuli ve víře v Ježíše Krista. Tedy řešení problému, řešení vzájemného odloučení od našich drahých zesnulých, je slavný návrat Ježíše Krista na zem. Teprve pak se naplní tato naděje a nový život v Kristově věčném království pak začne. „**A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.**“ 1. Tes. 4:17-18. Pak už nás nikdo od sebe neodloučí. To jsou radostná slova i pro dobu největšího smutku pro největší zármutek.

Jestliže tedy spiritistické myšlení není od Boha, od koho tedy pochází? Kdo za tím stojí? Vzpomínáte, co řekl ďábel Adamovi a Evě už v ráji? „**Nikoli, nepropadnete smrti, ale budete jako bohové.**“ 1. Moj. 3:4. V zahradě Eden to byl had, zvaný ďábel, který poprvé lhal našim prarodičům o stavu po smrti. Had byl ve skutečnosti prvním satanovým médiem, které tvrdilo, že hřích nekončí skutečnou smrtí, ale novým stavem vědomí. Možná ještě vyšším stavem vědomí. Budete něco víc, budete jako bohové. Osvobození od těla. Budete vyšší bytost. Toto satanovo tvrzení však zůstává v přímém rozporu s tím, co řekl Bůh člověku. Protože Bůh řekl: „**Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.**“ 1. Moj. 2:17. Bible zde jasně říká, že smrt přichází výhradně skrze hřích. Skrze nerespektování Božího slova, jako důsledek. Hřích okamžitě vytváří mezi Bohem a člověkem nepřeklenutelnou morální a duchovní propast, kterou mohl přemostit pouze Bůh svojí milostí. My nemůžeme tuto propast překlenout. To mohl udělat pouze Bůh svou milostí. A tak Pán Bůh dál dával poučení nám lidem. Tato poučení dal Pán Bůh skrze Mojžíše v počátcích historie Izraele. A my můžeme číst: „**Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkrvrňujte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh.**“ 3. Moj. 19:31. Pro věřící v Hospodina, Boha Stvořitele, je vyloučeno vyhledávat náhradní božská zjevení skrze mrtvé, protože rozhodně nepocházejí od Boha. To je důležité upozornění, které znalo lidstvo už od samého počátku. Před tím, než izraelský národ vstoupil do zaslíbené kananejské země, dostal skrze Mojžíše jasné Boží

pokyny. „Ať se u tebe nevyskytne čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci má Hospodin v ohavnosti.“ 5. Moj. 18:10-12. Každého, kdo činí tyto věci má Hospodin v ohavnosti. Proč? Protože čarodějnictví, zaklínačství, doptávání se duchů zemřelých, to je ohavnost u Pána Boha. To je něco, co není spojeno s Bohem, ale někdo jiný za tím stojí. Podívejme se na neslavný příklad prvního izraelského krále Saula.

Král Saul, když počal kralovat, tak si počínal velmi dobře. Báł se Hospodina. A máme od něj zprávu, že „Samuel zemřel a všechen Izrael ho oplakával. Pochovali ho v Rámě, jeho městě. Saul pak vymýtil ze země vyvolávače duchů zemřelých a jasnovidce.“ 1. Sam. 28:3. Samuel často komunikoval se Saulem králem. Saul se nejdříve zachoval podle Božího příkazu. Vymýtil ze země všechny vyvolávače duchů zemřelých a jasnovidce. Ale potom Saul odstoupil od Pána Boha. Nečinil jeho vůli. A když se Saul doptával Hospodina na určité věci, tak zjišťujeme, že mezi Saulem a Hospodinem byla hráz hříchu. Tento hřích odděloval Saula od Hospodina. „I doptával se Saul Hospodina, ale Hospodin mu neodpovídal ani skrze sny ani skrze urím ani skrze proroky.“ 1. Sam. 28:6. Urím, to byly kameny, které měl kněz na svém rouchu a podle toho, jak se rozsvítily, tak podle toho Bůh odpovídal. Pán Bůh přestal komunikovat se Saulem. Saul se dostal do problémů, a tak se dotazoval Hospodina, ale Hospodin mu neodpovídal. Víte, co udělal Saul? „Tu řekl Saul svým služebníkům: „Vyhledejte mi ženu, která vyvolává duchy zemřelých. Půjdu k ní a dotážu se jí.“ Jeho služebníci mu řekli: „Taková žena, která vyvolává duchy zemřelých, je v Én-dóru.“ 1. Sam. 28:7. Na počátku takové vyvolávače všechny vymýtil, ale najednou Hospodin s ním nekomunikuje a on chce znát odpověď. Tak on jde a chce, aby mu vyhledali ještě nějakou ženu, která komunikuje se zemřelými. „Saul se přestrojil, vzal si jiné šaty a šel tam spolu se dvěma muži. Přišel k té ženě v noci a řekl jí: „Věšti mi prostřednictvím ducha zemřelého. Přivolej mi, koho ti řeknu.“ Žena mu odpověděla: „Však ty víš, co udělal Saul, že vyhladil ze země vyvolávače duchů zemřelých a jasnovidce. Proč mi strojíš léčku? Chceš mě vydat na smrt?“ Ale Saul se jí zapřisáhl při Hospodinu: „Jakože živ je Hospodin, žádný trest tě za to nestihne.“ Žena se ho zeptala: „Koho ti mám přivolat?“ Odpověděl: „Přivolej mi Samuela.“ 1. Sam. 28:8-11. Samuel když žil, tak to byl Boží prorok. To byl muž, který se nechal vést Božím duchem. Pán Bůh mu zjevoval mnohá proroctví. Tento muž stál na Boží straně. Pán Bůh nekomunikuje se Saulem, a tento svatý muž, který stojí při Pánu Bohu, kdyby tedy žil, tak by určitě nedělal nic proti Bohu. „Když žena Samuela viděla, hlasitě vykřikla a obrátila se na Saula: „Proč jsi mě obelstil? Vždyť ty jsi Saul!“ Ale král jí řekl: „Neboj se! Co vidíš?“ Žena Saulovi odpověděla: „Vidím jak

bohové vystupují ze země.“ 1. Sam. 28:11-13. V Bibli výraz bohové ze země není výraz Boha a těch nepadlých bytostí, ale je to výraz pro ďábla a jeho padlých andělů. Ona vidí vystupovat koho ze země? Ona vidí ty padlé anděle, jak vystupují ze země. A mezi nimi najednou rozpoznává. **„Řekl jí: „Jak vypadá?“ Odpověděla: „Vystupuje starý muž, zahalený pláštěm.“ Saul poznal, že to je Samuel, padl na kolena tváří k zemi a klaněl se.“ 1. Sam. 28:14.** Kdo že to byl? Byl to Samuel? Saul oklamal sám sebe. Saul nedbal na Boží nařízení. A tak, když mu Hospodin neodpovídá, obrací se k duchům zemřelých a myslí si, že ten mu řekne pravdu. A vážení, ten nečistý duch nakonec Saulovi i řekl pravdu, protože už ho měl ve své hrsti. A tak nakonec Saul zemřel a my můžeme číst: **„Tak zemřel Saul pro svoji zpronevěru, zpronevěřil se Hospodinu, protože nedbal na Hospodinovo slovo. Dokonce se dotazoval věštícího ducha.“ 1. Par. 10:13.** Ne Samuela, ale věštícího ducha. To je ten zlý duch, který je ovládán zlem, satanem a ďáblem. Jsou to ty padlé bytosti.

„Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla.“ 2. Kor. 11:13-14. Ďáblovi nedělá problém, aby se převlékl za Samuele, ďáblovi nedělá problém, aby se převlékl za kohokoliv jiného. Už jste slyšeli, jak může někdo ze záhrobí hovořit podobným hlasem jako člověk? Vždyť i člověk dokáže napodobit hlas druhého. A copak to neumí daleko inteligentnější padlá bytost, ti padlí andělé? Ti dokážou přesně napodobit hlas člověka. Ti dokážou napodobit jeho výrazové schopnosti, ti dokáží vědět o věcech, které nikdo jiný neví, ti se dokáží převléct dokonce i za anděly světlosti. A tak stejné varování čteme ve výroku samotného Krista: **„Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“ Mat. 24:24.** Všimněte si, že ne všechny zázraky jsou od Pána Boha. Už rozumíte, proč je důležité znát pravdu? Protože přece nechceme být svedeni. Jak obrovské bude nakonec zklamání těch, kteří přistoupili na návnadu spiritismu. Jsou podvedeni hlasem úplně někoho jiného, než předpokládají.

Osobní zapojení se do seancí znamená zároveň pro každého člověka duchovní ránu. Každý člověk, který začne využívat démonskou moc, ztrácí vnitřní svobodu a stává se zajatcem démonů. Takový člověk uvěřil zakázanému ovoci, poznal, co je to zlé, a tím zlým je potom manipulován. Milióny lidí se nechají podvádět. Proč? Protože se nechávají ovládat svými sny a emocemi, důvěřují více svým pocitům, mínění druhých lidí než Božímu slovu. Chtějí získat jakousi alespoň chvíli, ale ztrácejí věčnost. Podléhají dočasnému a uniká jim věčné. Satan dobře zná naše slabosti. Satan dobře dokáže využít naše kritické chvíle života. On to rychle využívá ve svůj prospěch. Tak odvádí od Pána Boha celé zástupy na svou stranu. Místo zemřelých lidí vstupují do

akce podvodní démoni. Tady vidíme, do jakého zápasu se ve styku se spiritismem a také s okultismem dostáváme. Bible to odhaluje zcela otevřeně.

Spiritismus je doprovodným jevem prastarého zápasu mezi Bohem a satanem. „A strhla se bitva na nebi. Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“ Zj. 12:7-9. Tak zní biblické vysvětlení.

Proč tak nejsou podvedeni všichni? Proč jsou podvedeni jenom někteří? Protože někteří věří v Boha a v jeho slovo. Někteří důvěřují Ježíši Kristu a jeho slovům. Důvěřují pravdivému Božímu slovu víc než své intuici, svým pocitům, či náboženské reklamě na mimořádné zážitky, zkoumají duchy, hned všechno nepřijímají a zkoumají podle Písma, jestli je to tak, jak o tom Písmo hovoří.

Možná jste četli o zážitcích spojené z dotykem smrti, když lidé už byli prohlášeni za klinicky mrtvé, ale pak se přece jen ještě probudili a vyprávěli, jak se vznášeli někde tam nad postelí, v nemocničním pokoji a dívali se na své vlastní tělo a sledovali velké světlo a cítili se neobyčejně uvolněně. Jak je to možné? Jednak můžeme mít jakési vysvětlení, že při odkrvení mozku může docházet k různým halucinacím a interním prožitkům se zářícím světlem. Dále můžeme číst i v různých vědeckých knihách, že při umírání se uvolňuje určitá látka, která dává lidem lepší pocity, jakoby nás Pán Bůh chtěl ochránit před těmi nepříjemnými pocity při umírání. Ale je zcela zřejmé, že tyto zkušenosti jsou převážně u lidí, kteří celý život věřili, že smrt není to konečné, ale že pokračuje ta nesmrtelná duše. Tito lidé měli tyto prožitky. Jenom to podvědomí se zde znovu projevilo. Nic nás však neopravňuje k tomu, abychom tyto zkušenosti druhých lidí pokládali za důkaz filozofie o nesmrtelnosti duše. Lidské výpovědi nesmíme nadřadit nad Boží slovo. To Boží slovo musíme nadřadit nad veškeré naše zkušenosti. Odchod z tohoto života může být ulehčen umírajícím pastorační podporou, vírou a nadějí v Krista v jeho odpuštění s vědomím, že příští probuzení bude tváří v tvář Spasiteli.

Kniha Moodyho Život po životě nepotvrzuje skutečný život po skutečné smrti. Moody popisuje řadu výpovědí lidí, kteří se dostali do stavu klinické smrti. Nicméně ani u jednoho nenastala skutečná smrt, protože skutečná smrt nastane až tehdy, když odumře mozek. Protože tito lidé se dostali opět do plného vědomí, tak u nich nenastala skutečná smrt. Pocity pacientů v extrémních situacích jsou samozřejmě součástí lidské mysli a nechceme je zlehčovat. Se vší úctou však k lidské důstojnosti nemůžeme lehkověrně přistoupit na náboženské spekulace o nesmrtelné duši a vznášejícím se duchu, který stoupá k nebi a sleduje

své pozemské tělo. Tyto mimořádné, přesto však subjektivní zážitky některých lidí, nejsou důkazem pro spiritismus.

Vedle spiritismu jsou další směry, o kterých bych se chtěl zmínit. Jedním směrem je víra v reinkarnaci. Milióny lidí věří, že když zemře, dojde k jeho převtělení a následuje jeho další narození na tento svět, např. v podobě jiného člověka nebo dokonce zvířete a je jedno, jestli je to kráva, krysa nebo had. Tato původně buddhistická filosofie také učí, že utrpení v tomto životě je důsledek tzv. karmy. To je z určitého stavu morálního konta člověka, které se nashromačilo v tzv. předcházejících životech, a které přináší svoji odplatu. Filosofie reinkarnace jednak vůbec neřeší problém zla, jeho prvotní příčinu, neboť hřích, zlo vnímají jako něco, co je principálně odčinitelné našimi skutky. Neřeší otázku počátku života na zemi, protože neuznává existenci Stvořitele. A tak utrpení na tomto světě ve skutečnosti je dané a nemělo by se ani zmírňovat, protože je důsledkem předcházejícího života. To utrpení se musí prožít, protože když se neprožije, tak ten další život už nemůže mít větší hodnotu a zase by šel do nižšího. Takže jestliže vedle vás někdo trpí, nechte ho trpět, nepomáhejte mu, protože to je následek jeho minulých životů. Žádná milost, žádné odpuštění, žádné spasení. Je zde pouze jakési odtrpění si něčeho, nějaká zásluha, aby si člověk už mohl žít na lepší úrovni. Karma je tak vlastně učením o vině a odplatě, či o určitém druhu odplaty. Buddha mluví o vině, ale nedokáže vysvětlit její prvotní příčinu. Buddhismus je jednoznačně cesta k sebevykoupení, která tušení věčnosti formuluje jako věčný koloběh reinkarnací. Rození-umírání, rození-umírání. Věčný koloběh. Biblický pohled na vinu a odplatu je z hlediska spravedlnosti možná přísnější, protože Bible říká, že důsledek hříchu je smrt. Ale pak má něco, co nemá žádné náboženství, a to je spasení z milosti. To je odpuštění, to je něco, co pro nás vydobyl Ježíš Kristus na kříži. Buddha naproti tomu nezná žádné odpuštění. Není překvapivé, že na jedné straně jsme tak pyšní na vědecký základ našich postojů a na druhé straně je tolik lidí kolem nás, kteří jsou ochotni uvěřit učením o nesmrtelnosti duše, o reinkarnaci nebo sebevykoupení prostřednictvím karmy. Bibli a živému Ježíši nechce téměř nikdo věřit. To odmítají. Ale pověřám a starým pohanským mýtům věří.

Hinduismus učí, že existuje kolo života, tzv. bhavačakra, která se stále otáčí, a když člověk zemře, znovu se narodí v nějaké jiné bytosti, a tak se prý život točí stále dokola. Mnozí lidé jsou touto myšlenkou fascinováni. Je dnes velmi moderní přikládat velký význam těmto učením. Podle hinduismu nemáme nad svým životním osudem žádnou kontrolu. Nemůžete nic změnit. Nemáme ani svobodu, nemůžeme se rozhodnout ani pro Boha ani proti němu. Potom ale v našem životě nemají hodnotu žádné morální snahy, etické jednání nebo rozhodnutí víry. Je to velmi relativní a stojí to naprosto proti učením poselství Kristovu.

Konečným cílem hinduismu a o něco mladšího buddhismu je dosáhnout tzv. nirvány. Je to zajímavý stav. Stav pokorné prázdnoty bez osobnosti, bez inteligence, bez paměti. V nirváně má dojít k tomu konečnému absolutnímu splynutí s universem.

Zajímavé je, hinduismus nemá žádného zakladatele. V hinduismu je v podstatě místo pro všechno. Nemá žádné zásady, ani žádná konkrétní dogmata. Nemá žádné učení víry. Můžete si věřit v cokoliv a jakkoliv chcete. Hinduismus je náboženský synkretismus = náboženská směs. Do ní se vejde všechno. Zde se uctívá asi 330 mil. božstev. To už je pořádná dávka. Největší mezi bohy je šiva-bůh ničení, který může cokoliv. Hinduismus spojuje také protiklady. Nabízí každému to jeho. Konkrétní náboženské uctívání svatých krav, opic a nosorožců je v hinduismu dáno na první místo. Výsledkem toho je, že 200 mil. svatých krav a 40 mil. svatých opic, které pro svět znamenají zhoubnou metlu, sežerou dohola všechno a v Indii potom je hlad. I taková náboženství existují. A lidé to přijímají a věří tomu, protože odmítli pravdu o Ježíši Kristu. Proč o hinduismu hovoříme? Protože moderní spiritismus je hinduismu blízký. Spiritista má rovněž vlastní já pohlceno vesmírem stejně tak, jako kapka vody pohlcena oceánem. I v hinduismu dochází k naprostému oddělení těla i duše, což přináší úplnou ztrátu identity.

Všechny tyto náboženské systémy žijí s přesvědčením, že historie se stále opakuje, vše je cyklické a opakuje se do nekonečna beze smyslu a bez jasného cíle. Jak je to ale odlišné od Ježíše Krista.

Dalším moderním náboženstvím je okultismus. Podstata spiritismu a okultismu je v podstatě stejná. V obou případech jde o spolupráci s nečistými duchovními silami. Mezi okulní praktiky patří např. magie-uplatňování vlivu na dálku, astrologie-víra v moc hvězd a planet, proutkaření-vyhledávání různých druhů nerostů nebo podzemních pramenů vody. Děje se to formou doptávání se. Magnetismus, pověra, věštění, jasnovidectví, parapsychologie, vykládání karet, čtení z ruky. Tím jsme dnes tak zahlceni. Stačí, když si v noci pustíte nějaký tv kanál a najednou na vás někdo vykoukne. Mohli bychom o různých ďábelských posedlostech hovořit dál, jako posedlost drogami, závislost na alkoholu, posedlost sexem, vzhledem, závislosti na pocitech a to vše pramení z jednoho zdroje. Na závěr bych chtěl říci jeden příběh. Jednu zkušenost, se kterou jsem se setkal.

Příběh:

Po revoluci jsem byl pozván, abych navštívil věznici Mírov. Bylo to v prosinci v r. 1989 a potom v lednu r. 1990. V této věznici zůstali takoví ti kovaní vězni. Na ně se již nevztahovala žádná amnestie. Ani první ani druhá prezidentova amnestie. Já jsem tam vedl biblické hodiny s těmito

lidmi. Bylo to pro mě velmi těžké, protože tito lidé těžko chápali něco o lásce, protože nikdy nebyli milováni. Tito lidé těžko chápali něco o nějakém vlastnictví, protože vždy měli všechno společné v těchto domovech. Strašné osudy. Ale setkal jsem se tam s jedním člověkem, který přicházel pravidelně na biblické hodiny a byl vždy takový zasmušilý. Přišel, sedl si, nic neřekl a smutně odešel. Já jsem se na něj ptal, protože mě tento člověk zajímal. A ostatní vězňové říkali: „Jo, to je prima chlap, Olda je vynikající, protože cokoliv zlého provedeme, on to bere na sebe. On už by byl dávno na svobodě, ale on má před sebou dalších šest let, protože každá rvačka, každé ublížení na zdraví, vše bere na sebe. Olda, to je chlap.“ Tak jsem se snažil ptát jeho, ale on se mnou nekomunikoval. Mlčel, přišel a odešel. A když jsem měl biblickou hodinu o zlu, potom o okultismu, Olda potom zůstal a řekl, že by rád se mnou promluvil. To bylo poprvé, co jsem slyšel jeho hlas.

Udělal jsem si čas a on mi vyprávěl. Vyprávěl mi, že po škole, elektrotechnické průmyslovce, u sebe poprvé zjistil, že když byl nějaký problém, že slyšel hlas. Ten hlas mu sdělil, kde je ta závada v té elektroinstalaci. Nikdo to nevěděl, ale on přišel a řekl tady to rozkopejte a skutečně tam byl přerušovaný kabel. On se sám divil a říkal si, co to je? Přišel do jiného problému a znovu uslyšel hlas a problém se vyřešil. A tak se to opakovalo stále častěji a častěji, až ten hlas mu řekl: „Ty mě můžeš kdykoliv přivolat. Ty nemusíš čekat, až se ti já ozvu, ale kdykoliv mě přivolej.“ Dokonce mu řekl i určitou formuli. Olda mi říkal: „Ten hlas byl tak krásný. To byl tak líbezný ženský hlas. Vždy, když jsem to slyšel, tak jsem jakýmsi způsobem roztával. A mně to pomáhalo. A uvědomoval jsem si, že jsem čím dál závislejší na tomto hlasu. Pak se ale stalo, že mi ten hlas řekl: „Když půjdeš do té kanceláře a otevřeš první šuplík toho stolku, tak tam najdeš obálku a v ní budou peníze. Běž si pro to.“ A tak on šel. A získal obnos. A najednou ten milý krásný ženský hlas ho vedl k dalším a dalším věcem, které on dělal. Nakonec i přepadl člověka. Ale stále mu pomáhal i v těch dobrých věcech. Říkal: „Nikomu jsem to neřekl, že slyším ten hlas, protože oni by mě dali do blázince. Ale to není schizofrenie, protože když ten hlas mi něco řekl, tak ono to tam přesně vždy bylo. To nebyly halucinace. To se tak vždy přesně stalo. A došlo to tak daleko, že já jsem bez toho hlasu už nedokázal žít. Já jsem poznal, že jsem najednou nesvobodný, že jsem otrokem toho hlasu. Vždy jsem řekl tu formuli, hlas přišel a řekl mi, co mám udělat. A jednoho dne mi ten hlas řekl: „Víš, tebe je na tomto světě škoda, pojd' za mnou.“ A on věděl, že to má být ukončení jeho života, že má vědomě podepsat jakýsi ortel o ukončení života. Říkal: „Dostal jsem strach. Já jsem ještě nechtěl. Mně se dařilo dobře i díky tomu hlasu. A vzpomněl jsem si na svou babičku. A když jsem tak ležel a ten hlas mě vábil, a říkal: „Pojd', pojd' už za mnou, už tady není pro tebe místo,“ tak já jsem řekl: „Ne!“ Potom jsem si sáhl

na ten kříž, jak mě to učila babička a řekl jsem: „Ježíši, zachraň mě od toho! Já to nepodepíšu.“ A tu ten hlas mu řekl: „Jestliže to nepodepíšeš, už nikdy můj hlas neuslyšíš a budeš celý život nešťastný.“

Na druhý den pro něj přijela policie a zatkla ho. Protože přišli na podvod a všechny ty podvody, které dělal, se postupně odhalovaly. A on, protože věděl, že už nikdy v životě nebude šťastný, tak bral všechny viny na sebe. Žil životem, který sice už nebyl ovládaný tím hlasem, ale to zlo stále bylo v pozadí. Když mi to vyprávěl, začal se celý třást. Já jsem viděl ten sevřený obraz, jako by už nemohl mluvit.

Já jsem mu řekl: „Oldo, já vím, jak ďábel dokáže člověka svázat. Spiritismus je hrozná věc. Okultismus, to jsou hrozné věci. To je strašný satanův podvod.“ A potom jsme se modlili. A potom se Olda začal poprvé usmívat. Pokračoval dál ve studiu. Ale jednoho dne Olda nepřicházel na další studia. A já jsem začal něco tušit. Vězni mi říkali: „Olda zůstává na své cele.“ A tak jsem asi po měsíci na tu celu zašel a říkám: „Oldo, ty komunikuješ s hlasem.“ On se celý roztrásl a v jakémsi záchvatu říká: „Odejdi! Odejdi!“ Já říkám: „Já neodejdu. Satan je stejně poražený.“ On říká: „Odejdi nebo ti to ublíží.“ Říkám: „Neodejdu, protože Ježíš Kristus zvítězí nad veškerým zlem.“ A on řekl: „Ano, já znovu s tím hlasem komunikuji. Ten hlas se mi totiž ozval.“ On ho nechal na pokoji, ale když uviděl, že by Olda přistoupil ke Kristu, tak ještě učinil poslední snahu. Říkal, že s ním znovu komunikuje a ukázal mi některé okultistické knihy, některé okultistické nahrávky, a protože v té cele se ještě topilo uhlím, tak jsem to vzal a aniž bych se ho ptal, okamžitě jsem to hodil do pece. A mohu vám říct, že jsem nikdy nezažil tak hrozný projev síly, takové to chvění, které nyní nepůsobilo jen na Oldu, ale i na mě. A tak jsem si uvědomoval, jakou velikou moc má ďábel. Těžko to dovedu popsat. Ale v té chvíli jsem křičel: „Ježíši Kriste, pomoz, jsi silnější.“ Pak všechno utichlo a Olda se k tomu již nikdy nevrátil.

Dnes žije osvobozen od těchto okultních a spiritistických praktik. Ježíš Kristus zvítězil i v jeho životě.

Přátelé, moje prosba je. Nezahrávejme si s tím, nedělejme to ani z legrace. Je to podvod ďábla a ďábel, když někoho uchopí, ho potom nechce pustit. Ale věřte, Ježíš je silnější. Ježíš je silnější. Dejme pravdu Ježíši, zkusme slíbit ve svém srdci: „Ježíši, my nechceme dávat pravdu ďáblu, my se nechceme zabývat okultními vědami, my nechceme mít nic společného s tím nepřítelem, my chceme patřit tobě.“ A jestliže jste to své rozhodnutí učinili ve svém srdci, Pán Bůh si ho přečte.

Já bych chtěl i v této chvíli poděkovat Pánu Bohu. Můžete sklonit své hlavy na modlitbě.

Modlitba:

Ty jsi mocný nebeský Bůh. Ty jsi Stvořitel všeho, ale ty jsi také naším milujícím Otcem. Ty jsi s námi šel do toho nejužšího vztahu. Otče, děkuji ti za Ježíše Krista. Děkuji ti, že ďábel je poražen. My se nemusíme bát ďábla ani žádné ďábelské síly, protože ty jsi vítěz, a když my zůstaneme stát na tvé straně, tak jsme osvobozeni. Děkuji ti, Ježíši Kriste, že se můžeme seznamovat s tím, co ty říkáš o životě a co je pro člověka nejlepší. My si uvědomujeme, že jsme hříšní a zhřešili jsme i dnešní den a my tě prosíme, abys nám to odpustil. Ty víš, že bychom chtěli vždy stát na tvé straně, ale někdy to nedokážeme. Děkujeme ti za Ježíše Krista, že nám to skrze svou smrt odpouští. Pane Ježíši, my tě voláme a chceme, abys byl králem našeho života. Ježíši, když přijdou chvíle, když jsme svědky toho, že nám někdo umírá z našich blízkých a nebo že i my se přiblížíme k našemu konci, my ti děkujeme za tu krásnou naději, že když člověk zemře, že nic neví, ani nevnímá čas a že de fakto vteřina jeho smrti bude potom vteřinou, kdy tebe uvidíme tváří v tvář. Bude to vteřinou vzkříšení. My ti děkujeme za tu krásnou naději, že tam dojde znovu ke shledání jedni s druhými. Chci ti poděkovat, že se shledám se svým bratrem, který zemřel, že se můžeme shledat s těmi ostatními, že i lidé, kteří zde jsou a prožívají bolest, že ty tu bolest nejen utišíš, ale ty dáš i shledání. Dej, ať žijeme dál, podle tvého slova a snažíme se tě poznávat a díky ti Ježíši za to. Amen.